

aspoň takové, jemuž člověk průměrné normální síly dle okolností v době činu nemůže odolati, takže obětuje raději cizí statek, by zachránil ohrožený statek vlastní. Pojem neodolatelného donucení předpokládá dle zákona tak velikou míru nouze a bídy, že tím jest život pachatelův neb osob, jemu blízkých, přímo a nevyhnutelně ohrožen, takže není s to, by se vymknul vlivu této tísnící nouze na směr své vůle, že tedy mu nezbylo jiného prostředku, by ušel trýzni odumření hladem, než aby se dopustil zločinu. Takovéhoho stupně nouze obžalovaných ani z daleka nedosáhla. I za panujících nepříznivých podmínek vyživovacích měli oba možnost z výdělku své mzdy opatřiti svým rodinám potřebnou, byť i jen nuznou výživu, a jako dělníci průmyslových závodů měli dokonce větší možnost než příslušníci jiných vrstev společenských, hospodářsky stejně slabých, poněvadž měli k dispozici dělnické konsumní organisace, o jejichž dostatečné zásobování se státní správa starala v prvé řadě v zájmu nerušené výroby průmyslové. Neodůvodněná tvrzení a domněnky zmateční stížnosti, zejména nesprávný poukaz na krmení prasat S-em, nestačí nahraditi nedostatek skutkových okolností, které by odůvodňovaly stav nouze ve smyslu § 2 lit. g) tr. z. Rozsah, v jakém obžalování krádež provedli, svědčí nejlépe proti tvrzené jimi tísnivé nouzi. Jedná-li se pachateli opravdu o zachránění života a zdraví od hladu a nemoci, odcizí zajisté jen tolik, co nutně stačí k odvrácení nébezpečství a záchraně ohroženého života a zdraví.

Čís. 182.

Proto, že předseda nalézacího senátu byl dle služebního pořadí mladším než některý z přísedících, nelze ještě mluvit o tom, že by soud nebyl řádně obsazen (§ 281 čís. 1 tr. ř.).

Policejní oznámení jest listinou, již nutno dle § 252, předposlední odstavce tr. ř., při hlavním přelíčení přečísti.

Rozh. ze dne 4. května 1920, Kr II 100/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném sezení zna-
teční stížnost obžalovaného Františka H. do rozsudku krajského soudu
v Olomouci.

Důvody:

Obžalovaný shledává důvod zmatečnosti v tom, že prvním votantem v senátě soudu nalézacího byl vyšší soudce, pokud se týče představený předsedy senátu, což prý jest, jak plyne z ustanovení zákona o tom, jak si počínati jest při hlasování o vině a trestu, nepřipustným. Tím vytýká, že soudní dvůr nebyl řádně obsazen a uplatňuje důvod zmatečnosti dle § 281 č. 1 tr. ř. Tento důvod zmatku však dán není, neboť soudní dvůr není řádně obsazen, není-li tu předepsaného počtu soudců, nebyl-li při-
brán zapisovatel anebo konečně, nemají-li členové soudního dvoru pro úřad soudcovský potřebné způsobilosti. V těchto směrech výtky učiněna nebyla. Z ustanovení §§ 19 a 20 tr. ř. o tom, jak si počínati jest při hlaso-

vání o vině a trestu, nevysvítá, že by bylo nepřipustným, aby předseda senátu byl dle pořadí služebního starším než první votant; tu se rozeznává pouze mezi předsedou a ostatními soudci. Ostatně dlužno za to míti, že obhájci obžalovaného byly před počátkem hlavního přelíčení služební pořadí a postavení soudců senátu známy, obhájce neuplatnil však ihned okolnost, dle jeho názoru zmatek zakládající, a nemůže ji dle uvedeného místa zákona ve zmateční stížnosti vytýkati. Pokud zmateční stížnost vytýká, že při hlavním přelíčení bylo policejní oznámení přečteno a jako pŕtah oceněno, ačkoliv bylo prohlášeno, že strážník, jenž svého času ŕřadoval, mezi tím pro opětné zneužití ŕřadu vzat byl do disciplinárního vyšetřování, podotýká se, že uvedené oznámení patřív k oněm listinám, které dle § 252, předposlední odstavce tr. ř., vždy jest přečísti, nezřeknou-li se toho obě strany.

Čís. 183.

Neodolatelný nátlak musí býti zjištěn v konkrétním případě, nestačí odůvodnění jeho všeobecnými úvahami.

Pouhý příkaz otcův k trestnému činu, daný trestně zodpovědnému synovi, nelze pokládati za neodolatelný nátlak.

Věk v době činu hranici § 2 lit. d) tr. z. jen nemnoho překročivší a dětský, nezralý dojem osoby pachatelovy nestačí, by dle § 2 lit. f) tr. z. byla trestnost činu vyloučena.

(Rozh. ze dne 6. května 1920, Kr I 97/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. prosince 1919, jímž byli obžalovaní Antonín K. st., Alfred K. a Antonín K. ml., dle § 259, č. 3 tr. ř. sprostěni obžaloby vznesené na ně pro zločin krádeže dle §§ 8, 171, 174-II. a) tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a odkázal věc zpět soudu nalézacímu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Soud nalézací zjistil po stránce objektivní, že obžalovaní dopustili se nedokonané krádeže smrku a že u nich bylo nalezeno rozštípané dříví, o němž obhajoba tvrdila, že bylo v lese nasbíráno na základě povolení, sbíratí klestí. Soud nalézací nepustil se do vyšetřování, zda a do jaké míry toto dříví bylo klestím, pokládaje okolnost tuto za nezávažnou, poněvadž přiznává všem třem obžalovaným důvod, trestnost skutku vylučující, dle § 2 lit. g) tr. z., pro neodolatelný nátlak, a to u Antonína K. ml. a Alfreda K. dvojího rázu, Antonínu K. nad to pak též beztrestnost z té příčiny, že vzhledem ku svému mladistvému věku a nedostatečnému tělesnému vývinu, poukazujícímu na jeho ještě dětskou nezralost, neměl pochopení pro trestně právní závažnost svého činu. Zmateční stížnost státního zastupitelství právem vychází z názoru, že neodolatelný nátlak